

det er den Mand, der er bedst inde i Sagerne. Men Sogneraadetsformanden faar ikke ret meget for sit Arbejde, og han maa derfor søge Medhjælp for at faa passet sin egen Gerning ved Siden af og faa det daglige Brød. Æren er jo meget god, men man kan ikke leve af den alene. Det ærede 7de Medlem for 2den Kreds (Høst) mente ogsaa, at man var kommen ind paa et Humanitetens Skraaplan, men jeg er enig med det ærede 1ste Medlem for 6te Kreds i, at hvad man her har foretaget ved Loven af 1888, er en human Foranstaltning, og jeg finder, at man langtfra skal gaa tilbage, men at man snarere, som det ogsaa er ytret her, skal gaa videre ad den Vej. Det staar klart for mig efter min Erfaring, at det ikke i nogen synderlig Grad vil overbebyrde Politimestrene, og at det her efter vil blive meget lettere og mange Gange hurtigere udført. — Det er blevet udtalt i Dag, at det ikke var nødvendigt at være bundet til at foretage Udpantning, forinden Afsoning kunde foregaa, og heri kan jeg være enig. Disse Udpantningshistorier ere meget ærgerlige og meget ubehagelige og tidsspildende at have med at gøre. Sognefogden kommer som oftest tilbage med den Besked, at der er intet at faa, og der skal saa endvidere gøres Foranstaltninger til, at vedkommende kan komme til at afsone sin Bøde, hvilket atter medfører Tidsspilde og Omsvøb. Jeg anser det ogsaa for at være en Fordel, at man paa den Maade vil kunne gaa hurtigt til Værks. I det hele taget synes jeg, at dette Lovforslag er saa klart og godt affattet, at vi kunne være tjent med at tage det, som det er. Det vil hjælpe de kommunale Raad af med en Del Arbejde, som nu tynger dem, og det vil ikke i nogen væsentlig Grad paabyrde Politimesteren yderligere Arbejde ud over det, som godt kan overkommes; og skulde det endelig forøge Arbejdet ud derover, vilde der nok kunne raades Bod derpaa, hvad jo allerede er berørt. Jeg vil derfor give min Tilslutning til dette Lovforslag i dets Helhed, og da jeg er overbevist om, at det høje Ting har Forstaaelsen af det Arbejde, som er paalagt Kommunalraadene, antager jeg, at det ogsaa vil være med til at føre dette Lovforslag igennem og derved lette dem for den Byrde, de for Tiden maa bære. Jeg vil derfor anbefale dette Lovforslag til Vedtagelse uforandret.

Jørgensen: Naar man vil lovgive paa dette Omraade, er der to Formaal, som Opmærksomheden i første Række maa

henvendes paa. Det første er, at man faar en saadan Mand, som har avlet Børn uden for Ægteskab, tilpligtet til at betale et passende Underholdsbidrag til paa-gældende Barn, det andet Formaal er det, at man træffer saa gode og hensigtsmæssige Foranstaltninger som muligt, for at Underholdsbidraget kan indgaa, eller, for at vedkommende Barnefader paa anden Maade kommer til at bøde for, at han ikke opfylder sine Forpligtelser. Det kan ikke nægtes, at efter den gældende Lovgivning vil det første ikke volde nogen synderlig Vanskelighed; derimod er Inddrivelsen af Underholdsbidraget af en saa vanskelig Natur, at jeg ikke tror, at Loven paa dette Punkt yder fuld Fyldest; navnlig tør jeg sige, at Sogneraadene, til Trods for, at der er den bedste Vilje til at naa det bedst mulige Resultat, staa temmelig hjælpeløse over for dette Forhold. Fremgangsmaaden er nemlig saaledes: Naar et Alimentationsbidrag skal inddrives, maa Moderen først henvende sig til Politimesteren; han maa saa skrive til Forsørgelseskommunen, der saa maa gøre Udlæg. Derefter begynder Forsørgelseskommunens Sogneraad en vild Jagt Landet rundt efter Barnefaderen. I mange Tilfælde lykkes det slet ikke at finde ham, fordi Sogneraadet ikke sidder inde med de fornødne Midler dertil. Lykkes det endelig, sker der paa ny en Henvendelse til Politimesteren med Anmodning om, at Beløbet maa inddrives og udpantes efter Autorisation af Politimesteren, og efter at vedkommende Sogneraadetsformand har faaet Besked, kommer man og gør Udpantning, men saa er i de allerfleste Tilfælde Fuglen fløjen. Saa har han skiftet Opholdssted, og saa kan man i de allerfleste Tilfælde begynde forfra igen, i Reglen med samme Resultat, og saaledes kan man blive ved i det uendelige. Det er selvfølgelig i høj Grad demoraliserende — det vil det høje Ting sikkert indrømme mig — naar den, der saaledes skal betale Underholdsbidrag, Gang efter Gang slipper derfor, blot fordi han skifter Opholdssted. Det er dette uheldige Forhold, som det foreliggende Lovforslag tilsigter at raade Bod paa. Det har man ment at opnaa ved at samle saavel Eftersørgelsesmyndigheden som Udpantningsmyndigheden paa én Haand. Jeg ser ikke rettere, end at dette i høj Grad tjener til at lette Formaalet, fordi Politimesteren sidder inde med ganske anderledes Midler til at finde vedkommende Barnefader end Sogneraadet; navnlig har Politimesteren det udmærkede Efterret-